

РЕШЕНИЕ

№ 5541

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 08.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **12279** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. Г. А., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес; [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение №1040-21-1178/28.11.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо разпореждане № 214-00-13389-1 от 19.10.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица, по чл. 54а от КСО. В жалбата се поддържа, че при постановяване на обжалваното решение са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, както и че същото е постановено в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Посочва се, че са налице условията по чл. 54а от КСО по отношение на А., която притежава необходимия осигурителен стаж в 18-месечния период преди прекратяване на осигуряването. Счита, че неоснователно административният орган е приел, че само поради качеството управител на търговско дружество и независимо дали е осъществявана трудова дейност, жалбоподателката е подлежала на осигуряване и неоснователно е прието, че правото на парично обезщетение е възникнало от прекратяването на трудовото правоотношение с [фирма]. Не бил зачетен и факта, че от 01.11.2018 г. жалбоподателката е била в отпуск за временна неработоспособност

поради бременност и раждане, и че за периода от 01.02.2019 г. до 01.02.2021 г. / който период се счита за осигурителен стаж/ е упражнила правото си по чл. 50 от КСО. Иска се отмяна на обжалваното решение, като се претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ч. , който поддържа жалбата на изложените в нея основания.Претендира разноски ,съгласно списък по чл.80 от ГПК

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез юрисконсулт В. , в съдебно заседание и в депозираните писмени бележки излага становище за неоснователност на подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Д. Г. А. е подала заявление от 05.10.2021 г. / стр.53 о делото / , подадено чрез Директора на Дирекция “Бюро по труда - Л.“, за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представила е копие от заповед № 025/24.09.2021 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 24.09.2021 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда.

Извършена е служебна проверка ,отнасяща се до правото на ПОБ на жалбоподателката, като от данните от ТРРЮЛНЦ е установено, че на 15.06.2009 г. Д. А. е вписана като едноличен собственик и управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] и към датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ - 05.10.2021 г., не е заличена като управител.

По данни от справка за деклариран вид осигуряване от самоосигуряващите се лица, за Д. А. е декларирана дата на започване на дейност - 19.02.2014 г., като собственик на [фирма], ЕИК[ЕИК] и декларирана дата на прекъсване на дейността - 01.01.2021

В Регистъра на осигурените лица от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Д. А. са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 12.04.2014 г. до 04.09.2017 г. вкл. с код за вид осигурен “10“ - като за лице, упражняващо трудова дейност по възложен договор за управление и контрол, а за периода от 05.09.2017 г. до 31.12.2020 г. - с код за вид осигурен “12“— като самоосигуряващо се лице.

За да откаже заплащане на ПОБ , с разпореждане №214-00-13389-1 от 19.10.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, адм.орган е приел че :“...към 24.09.2021 г., датата на прекратяване на трудовото правоотношение с [фирма], ЕИК[ЕИК], декларирана в подаденото заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, Д. Г. А. подлежи на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Д. А. е вписана в Търговския регистър като управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] и няма заличаване като такава. Съгласно чл. 10 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 от КСО, и продължава до прекратяването ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от Търговския закон, изборът и освобождаването на управител, имат действие от вписването им в Търговския регистър. В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на управителите на търговски дружества, се счита датата, на която освобождаването на управителя е вписано в този регистър. Към датата на подаване на заявлението за

отпускане на ПОБ - 05.10.2021 г., Д. Г. А. не отговаря на условията на чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО и няма право на ПОБ.“

Същото е обжалвано с жалба вх. № 1012-21-1693/09.11.2021 г., въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-1178/28.11.2021г , с което жалбата е отхвърлена, а разпореждането потвърдено.

Решението е връчено на жалбоподателката на 22.11.2021 г., видно от приложеното на л.28 известие за доставяне и е обжалвано пред АССГ на 06.12.2021г , с което е спазен 14-дневния срок за обжалването му.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира жалбата на Д. Г. А. , срещу Решение №1040-21-1178/28.11.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град за неоснователна, поради следното:

Производството е по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО ,съгласно която разпоредба разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазено е изискването за форма на ИАА, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Спорът в случая е за правилното приложение на чл. 54а ал.1 от КСО и в частност , следва ли да се приеме ,че прекъсването на осигуряването на жалбоподателката като самоосигуряващо се лице /в качеството ѝ на собственик и управител на [фирма]/ е абсолютна процесуална предпоставка за отпускане на ПОБ,доколкото лицето реално не е изпълнявало трудова дейност към това дружество.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава.

За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 от КСО. По смисъла на тази разпоредба , определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето,а не прекъсване на осигуряването . Следва да се прави разлика между двете хипотези , тъй като правните им последици са различни. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества. Видно от представените и приети по делото доказателства, жалбоподателката е била вписана като управител на търговско дружество и към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица – 05.10.2021г не е заличена като такава.

С оглед на това, правилна е преценката на административния орган, че към момента на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, жалбоподателката е била управител на дружество, независимо че реално не е осъществявала трудови функции. В този смисъл неоснователно се явява възражението на жалбоподателката, че дружеството не е извършвало търговска дейност, поради което същата отговаря на законовите изисквания за изплащане на парично обезщетение за безработица. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж.

Според чл. 7, ал. 1 от ЗТР, подлежащите на вписване обстоятелства стават известни за третите добросъвестни лица от момента на вписването им в Търговския регистър. ТП на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и е уведомява за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. За дата на прекратяване на осигуряването следва да се счита датата на вписването в Търговския регистър на освобождаването на управителя на дружеството. Съдът приема, че момента на заявлението за отпускане на ПОБ, жалбоподателката формално е упражнявала трудова дейност / след като не е заличена като управител на Е./, за която е подлежала на задължително осигуряване по КСО, и по отношение на нея не са били налице законоустановените предпоставки за изплащане на парично обезщетение за безработица.

Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

Във връзка с представените по делото декларации, че дружеството не е извършвало търговска дейност, съдът намира, че по отношение на жалбоподателката е налице прекъсване на осигуряването, а не прекратяване към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО, тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяването на осигуряването като изискване за възникване право на парично обезщетение за безработица. Прекратяване на осигуряването като самоосигуряващо се лице би възникнало за жалбоподателката на датата на вписване на заличаването ѝ като управител на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение се явява законосъобразно,

поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. А., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес; [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение №1040-21-1178/28.11.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град , потвърждаващо разпореждане № 214-00-13389-1 от 19.10.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица , по чл. 54а от КСО като неоснователна .

ОСЪЖДА Д. Г. А., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес; [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: